

Nieuwsbrief Babylab 2013-2014

Beste ouders,

Het academisch jaar 2013-2014 was voor het Babylab het jaar met de allermeeste onderzoeken ooit. Op het hoogtepunt liepen er vier in het Bungehuis en drie op het Roeters-eiland. Sommigen

van jullie zijn daarom niet één, niet twee, maar soms wel vijf keer bij het Babylab langsgeweest met hun kleintje. We zijn jullie daar ongelofelijk dankbaar voor: zonder jullie zou er geen enkel van de onderzoeken die je in deze nieuwsbrief leest ooit hebben kunnen plaatsvinden. Een heel mooie pluim voor al die ouders die de motivatie hebben gevonden om ons zo geweldig bij ons onderzoek bij te staan!

We hebben het afgelopen jaar ontzettend veel vrolijke, mopperige, verlegen, spontane, maar bovenal lieve baby's zien langskomen en evenzoveel leuke ouders ontmoet. Behalve het werk binnen de muren van de universiteit hebben we het afgelopen jaar ook meegedaan met Boekstart-activiteiten bij de OBA, gesproken op conferenties, meegedaan bij het landelijk Babylab-netwerk voor taalonderzoek (de zogenaamde Babycircle) en voor cognitief onderzoek (Baby Brain and Cognition), en hebben we ons werk gepresenteerd in o.a., Berlijn, Budapest, Seattle en Amsterdam. Dankzij jullie hebben wij daar wat te vertellen en met deze nieuwsbrief laten we jullie daar alvast een voorproefje van zien.

Ook hebben we dit jaar weer afscheid moeten nemen, van onze babylab-managers Louise Korthals, Rianne van Rooijen, en Jolee de Jong. Gelukkig zijn er ook weer nieuwe babylab-medewerkers bijgekomen: Pralle Kriengwatana, Daan van Renswoude en Dani Yahiaoui stellen zich in de nieuwsbrief voor. De meeste studenten zijn inmiddels ook klaar met hun stage, en nieuwe studenten zullen zeker weer meelopen met ons onderzoek.

Voor meer informatie over elk van de onderzoekjes of andere vragen kun je altijd mailen naar HoeLerenBabies@gmail.com.

Nogmaals heel veel dank en een hartelijke groet uit naam van alle onderzoekers,

Babylab Amsterdam

Bedankt!

- Eervolle vermelding

In deze nieuwsbrief willen wij graag ook de tijd nemen om alle kindjes die het afgelopen jaar samen met hun ouder(s)/verzorger(s) hebben meegedaan aan een onderzoekje *heel hartelijk bedanken!* Zonder jullie inzet en hulp kunnen wij ons onderzoek uiteraard niet uitvoeren. Daarnaast vinden wij het bijzonder dat sommige ouders meerdere keren, voor verschillende onderzoekjes een bezoekje aan ons lab hebben gebracht. Jullie hebben ons daar ook ontzettend mee geholpen. Daarom volgt hier een eervolle vermelding voor de kindjes en hun ouder(s)/verzorger(s) die aan wel vijf of meer onderzoekjes hebben deelgenomen! Dit zijn onder andere:

Jip Akkermans, Ravi van den Broeke, Julius Forterie, Roberto Izzo, Mimi Kho, Jimmy Kranenburg, Mia, Kasper Odijk, Indy Oudshoorn, Otto Ruijgrok, Silje, Noah van Sint Annaland en Ravi Voerman.

Op bovenstaande foto is Casper Wendte te zien (12 juni 2014, hier 1 jaar en 2 dagen oud!), die klaarzit voor zijn derde en vierde onderzoekje! Hij volgt zijn grotere broers Daan en Thomas op, die in 2010 al een bezoek brachten aan het babylab in het Bungehuis.

Groepsfoto van het babylab

Onderzoek: Nemen baby's emoties op dezelfde manier waar als bij volwassenen?

YongQi Cong, Disa Sauter & Caroline Junge

Wat is onze vraag?

Eerder onderzoek heeft aangetoond dat volwassenen emoties als aparte categorieën waarnemen. Dit betekent dat we de emotie van een gezicht meteen in een hokje plaatsen: impliciet categoriseren we snel de uitdrukking op iemands gezicht als blij, boos, neutraal of een andere emotie. Sommige onderzoekers denken dat deze snelle categorisatie is ontstaan doordat we impliciet meteen benoemen wat we zien. Deze theorie kunnen we toetsen door te kijken naar hoe emoties worden waargenomen door een bepaalde groep mensen die geen woorden hebben om emoties te benoemen: baby's van slechts 7 maanden oud. Als blijkt dat baby's op dezelfde manier subtiele verschillen tussen gezichtsuitdrukkingen kunnen waarnemen als volwassenen, zonder dat ze al in staat zijn om deze emoties te benoemen, dan blijkt dat het hebben van een taal niet van doorslaggevend belang is om emoties te kunnen categoriseren.

Kunt u de verschillen zien?

Hoe onderzoeken we dit?

Natuurlijk kunnen we baby's niet vragen welke gezichtsuitdrukking ze zien. Daarom maken wij gebruik van het veelvoorkomende 'habituatie paradigma'. Ook bij ons in het lab gebruiken we deze methode vaak, bijvoorbeeld bij het onderzoek naar klanken. Dit paradigma wordt gebruikt om te onderzoeken wanneer baby's een bepaald plaatje (of klank) dat vaker getoond is, inmiddels als zodanig herkennen of nog beschouwen als nieuwe informatie. Een baby zit dan voor een tv scherm, en ziet steeds weer een gezicht met dezelfde gezichtsuitdrukking. In het begin vindt de baby dit heel interessant, en zal deze lang en uitgebreid het gezicht bestuderen. Maar wanneer het nieuwe er een beetje vanaf is, zal hij of zij steeds minder lang gaan kijken. Op dit moment zeggen we dan dat het kindje gehabitueerd is. Op dat moment laten we hetzelfde gezicht zien met een net iets andere gezichtsuitdrukking. Als het kindje het verschil merkt, zal het weer langer kijken. Merkt het kindje het verschil niet op, dan is hij of zij weer snel afgeleid, en zal amper het gezicht bestuderen. Bij

volwassenen weten we dat de overgang van een beetje blij naar een beetje boos gezicht snel wordt opgemerkt, maar de overgang van een beetje blij naar een nog blijer gezicht met moeite wordt opgemerkt, zelfs als het verschil in beide overgangen fysiek gelijk is gebleven. Als baby's zonder taal de gezichten net zo waarnemen, dan verwachten we dat ze langer kijken naar de gezichtsuitdrukking met een andere emotie, dan naar de gezichtsuitdrukking met dezelfde emotie, maar sterker uitgedrukt. Hoewel we nog druk aan het testen zijn, lijkt het erop dat baby's net zoals volwassenen reageren: ook zonder de juiste woorden delen we blijkbaar al emoties in verschillende categorieën in!

Baby Filip na afloop van het onderzoekje, met Caroline

Onderzoek: Klanken leren met knuffels

Sophie Ter Schure

Met dank aan Johannah O'Mahoney, Karlijn Blommers en Mathilde Theelen

Als je een nieuwe taal probeert te leren, struikel je al gauw over het feit dat die taal klanken bevat waartussen jij het verschil nauwelijks kunt horen. In het Spaans betekent *pero* 'maar' en *perro* 'hond'. Blijkbaar is er een verschil tussen die woorden, want ze betekenen iets anders en je spelt ze anders, en jij moet uitzoeken waar hem dat verschil in zit.*

Ook je kindje probeert er achter te komen welke klanken nu wel betekenisonderscheidend is, en welke klanken varianten vormen van één klank in de taal die hij of zij dagelijks hoort. Al voor de eerste verjaardag weet je kindje op welke verschillen tussen klanken er wél gelet moet worden, en welke verschillen er genegeerd mogen worden – zoals die tussen de Spaanse 'r' en 'rr'. Maar het is niet duidelijk hoe baby's daar precies achterkomen; ze weten natuurlijk nog niet hoe de woorden die ze horen gespeld worden, en ze begrijpen nog niet genoeg woordjes voor hun eerste levensjaar om alle belangrijke verschillen te hebben geleerd.

Bij dit onderzoek werd er gekeken hoe baby's van 8 maanden leren om vrijwel-identieke klanken uit elkaar te kunnen halen. Mogelijk helpt het baby's als ze leren dat elke klank alleen voorkomt met een bepaalde betekenis. Hoewel baby's van deze leeftijd

amper woordjes begrijpen, onderzocht Sophie of baby's het klankcontrast beter leerden als ze deze als woordjes te horen kregen, en tegelijkertijd consequent dezelfde objecten (knuffels) te zien kregen. Om dit te testen heeft Sophie een reeks klanken gemaakt die Nederlandse baby's en volwassenen moeilijk uit elkaar kunnen houden (van het Engelse 'ae' naar het Engelse 'e' in *pan* en *pen*). Eén groep baby's kreeg consequent filmpjes te zien waarbij alle 'ae'-klanken gehoord werden als er een oranje knuffel op het scherm was, en alle 'e'-klanken terwijl ze een blauw knuffel zagen. Een tweede groep baby's kreeg filmpjes te zien waarbij de combinaties tussen knuffels en klanken niet steeds hetzelfde waren.

Helpen knuffels bij het leren van klanken?

Na deze filmpjes werd er getest of de kindjes in de eerste, 'consistente' groep het verschil tussen de klanken beter konden horen dan de kindjes in de tweede, 'inconsistente' groep (zonder dat de knuffels nog zichtbaar waren).

Uit de voorlopige resultaten blijkt dat er een klein effect is; het lijkt erop dat er meer kindjes in de consistente groep het verschil kunnen waarnemen, dan de kindjes in de inconsistente groep. Sophie's onderzoek gaat deze herfst nog verder om uit te zoeken hoe het zit, dus als je nog iemand kent met een kindje van de juiste leeftijd zijn we daar heel blij mee!

*de enkele 'r' in *pero* maak je met een enkele tongbeweging achter je tanden, de dubbele 'rr' in *perro* door je tongpunt te laten trillen achter je tanden. Je kunt het vergelijken met het verschil in de r tussen *mager* en *regen*; voor Nederlanders allebei een 'r', maar de laatste is veel duidelijker.

Nieuw Onderzoek: belangrijke verschillen?

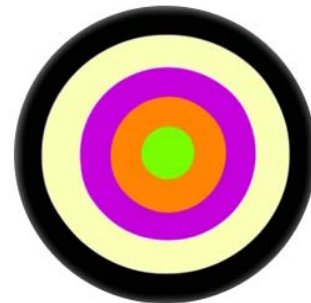
[Katerina Chladkova](#)

In april begon er bij ons Babylab een nieuw onderzoek naar hoe baby's taal leren. Katerina Chladkova is dit voorjaar aan de UvA gepromoveerd op haar onderzoek naar klankperceptie bij volwassenen. Zij heeft nu een testje bedacht om uit te zoeken wanneer baby's verschillen tussen sprekers leren te negeren. Een oude vrouw uit Amsterdam spreekt "dag" heel anders uit dan een jongeman uit Nijmegen, maar toch verstaan we ze allebei als ze ons gedag zeggen. Wanneer leren baby's dat die verschillen tussen klanken die te maken hebben met regio, leeftijd en geslacht niet belangrijk zijn, maar het verschil tussen "a" en "e" bijvoorbeeld wel?

Om dit te testen laat Katerina baby's van 8, 12 en 18 maanden klanken horen die soms door

dezelfde, en soms door een ander persoon zijn uitgesproken. Ondertussen ziet de baby een leuk plaatje op een computerscherm. Als er nu steeds dezelfde klank zou worden afgespeeld bij dit plaatje, zou de baby op een bepaald moment vervuild raken en niet meer naar het scherm kijken. Door te meten wanneer de baby's wel en wanneer niet naar het plaatje kijken kunnen we ontdekken welke verschillen ze wel en welke verschillen ze niet interessant genoeg vinden om naar het plaatje te blijven kijken.

We zijn pas net met deze studie begonnen en hopen nog veel baby's te mogen verwelkomen bij deze studie!

Naar dit plaatje kunnen baby's gefascineerd kijken!

Onderzoek: Hoe leren baby's emoties herkennen in gezichtsuitdrukkingen?

[Evin Aktar](#)

[Met medewerking van Mirjam Holarek & Mae Nuijs](#)

Eerder onderzoek heeft aangetoond dat baby's aan het einde van hun eerste levensjaar een snelle ontwikkeling doormaken in het verwerken van emoties. De manier waarop zij emoties verwerken gaat vanaf die periode steeds meer lijken op hoe volwassenen emoties verwerken.

Op dit moment is Evin bezig met twee onderzoeken bij baby's van 14 tot 16 maanden oud: één onderzoek waar baby's van moeders met stress, depressie of angstklachten worden onderzocht en één onderzoek waar baby's van moeders zonder deze klachten worden onderzocht.

In beide onderzoeken wordt gekeken naar hoe baby's kijken naar emotionele gezichtsuitdrukkingen. Baby's krijgen filmpjes of foto's te zien van negatieve of positieve gezichtsuitdrukkingen. Evin onderzoekt hoe baby's reageren op deze filmpjes wanneer de gezichten recht vooruit kijken en wanneer deze gezichten juist weggijken, naar een ander voorwerp op het scherm. Daarnaast wordt er gekeken of het kijkgedrag van de baby's verband houdt met de emotionele expressies die ouders in het dagelijks leven tonen. Dit laatste is gemeten door in kaart te brengen hoe vaak ouders bepaalde emoties ervaren en hoe zij deze dan uiten naar hun kind. Evin wil graag alle moeders en vaders die hebben meegedaan aan haar onderzoek hartelijk bedanken voor het invullen van de lange vragenlijsten over hun emoties!

Baby's kunnen heel goed emoties van hun ouders spiegelen: Eerst kijkt de baby ook boos; daarna lacht de baby mee met zijn vader.

Uit het onderzoek naar baby's van moeders zonder klachten is gebleken dat ook hier het type emotie dat baby's dagelijks vaker zien bij hun ouders ook invloed heeft op hoe de baby's emoties vervolgens waarnemen. Als baby's pupillen groter worden, dan betekent dit dat ze aandachtiger kijken. Wanneer moeders een hogere mate van negatieve emoties toonden (in vergelijking met andere moeders), hadden hun baby's een kleinere pupilverwijding bij onbekende voorwerpen die gepaard waren gegaan met emotionele gezichten. Wanneer vaders een hogere mate van negatieve emoties toonden (in vergelijking met andere vaders), hadden hun baby's juist een grotere pupilverwijding bij onbekende voorwerpen die gepaard waren met emotionele gezichten. Om verder te onderzoeken in hoeverre moeders en vaders een verschillende rol hebben in de emotieverwerking bij baby's, is Evin nu ook begonnen met het testen van pupilreacties van moeders en vaders. Hiermee kan zij kijken of er mogelijk een verband is tussen de pupilreacties van ouders en hun baby's.

Evin is recentelijk ook begonnen met de 'MindfulMama-studie'. Voor dit onderzoek is ze speciaal op zoek naar moeders die in hoge mate negatieve emoties ervaren, zoals stress, depressie en angst met baby's tussen de 10 en 14 maanden. Als dank voor hun deelname krijgen moeders een 'mindful parenting training' aangeboden bij UvA Minds (<http://www.uvaminds.nl/>). Deze training is speciaal ontwikkeld voor ouders en is bewezen effectief bij het verminderen van negatieve emoties. Voor meer informatie over dit onderzoek, email naar mindfulmamastudie@gmail.com of bezoek de site: <http://mindfulmamastudie.wix.com/mindfulmamas>.

Onderzoek: naar woordjes leren

Caroline Junge & Maartje Raijmakers

Met Siméon Laheije & Carola Werner

In 2013 en 2014 is er in het Babylab onderzoek gedaan naar hoe peuters van anderhalf jaar oud woordjes leren. In korte tijd leren baby's en peuters veel nieuwe woorden. Dit proces verloopt vlekkeloos, maar toch is het leren van nieuwe woorden best ingewikkeld. Op het moment dat je een nieuw woord hoort zijn er allerlei voorwerpen om je heen, en het nieuwe woord zou bij elk voorwerp kunnen horen. Toch slagen baby's en peuters erin de juiste relatie tussen woord en object te leren. Er wordt gedacht dat baby's hierbij gebruik maken van de verschillende contexten waarin een nieuw woord genoemd wordt. Bij dit onderzoek keken we hoe ze dat doen door een groep peuters van 18 maanden objecten te laten zien met losse namen of met hun namen in een zinnetje.

De zes nieuwe voorwerpen: blij knuffels

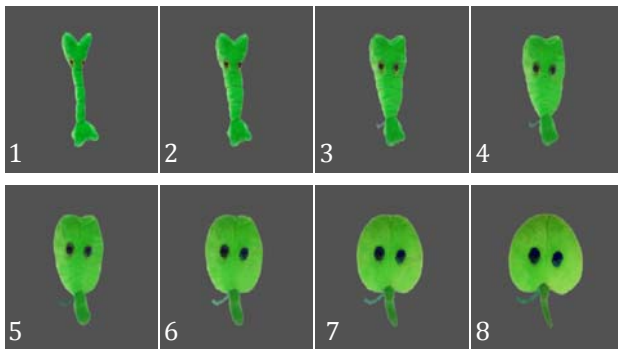
De afgelopen anderhalf jaar hebben bijna 100 enthousiaste peuters meegedaan aan ons onderzoek en geleerd over de Pola, Foenie, Kaven, Miekkel, Gemer en Buiming. Deze kregen ze in verschillende combinaties te zien op een computerscherm, en op de achtergrond hoorden ze de namen van de knuffels beschreven in een zin (bijvoorbeeld "Hier is de Gemer, en daar is de Foenie") of alleen aangeduid werden met losse woorden (bijvoorbeeld "Gemer, Foenie"). Na deze training volgde er een test waarmee we keken of de kinderen de woorden geleerd hadden. Hiervoor kregen ze weer een combinatie van twee knuffels te zien, maar werd er slechts één benoemd. Hadden ze de juiste combinatie van woord en knuffel geleerd, dan keken ze op dat moment naar de goede knuffel. Dit konden we meten met behulp van een speciale camera die oogbewegingen meet. Uit de resultaten blijkt dat kinderen inderdaad met woorden in een zin en door verschillende situaties te vergelijken, woorden kunnen leren. Het tweede deel van het onderzoek, de losse woorden, is bijna afgerond. Het lijkt erop dat kinderen net zo goed woorden leren als ze ze los horen dan als ze binnen een zinnetje komen! Ten slotte willen wij alle enthousiaste ouders en kinderen bedanken voor hun inzet in ons onderzoek! Dit heeft onze masterstage heel erg leuk gemaakt!

Hartelijke groet,
Siméon Lahaije en Carola Werner

Onderzoek: Leren categoriseren van objecten

Caroline Junge, Rianne van Rooijen & Maartje Raijmakers, met Jolee de Jong

Baby's krijgen iedere dag een hoop nieuwe informatie en indrukken te verwerken en het is belangrijk dat ze hiervan leren voor hun ontwikkeling. Om effectief om te gaan met de stroom van informatie is het belangrijk dat baby's snel weten wat er om hen heen gebeurt en wat ze van de voorwerpen kunnen verwachten. Het categoriseren van input is daarbij van belang omdat categorieën helpen structuur aan te brengen in de wereld zodat nieuwe dingen snel herkend kunnen worden. Vele onderzoeken laten zien dat baby's vrijwel vanaf de geboorte al categorieën kunnen maken, maar het is nog onduidelijk hoe deze precies tot stand komen. De mate waarin voorwerpen visueel op elkaar lijken stuurt waarschijnlijk al vroeg de waarneming, maar ook de mate waarin bepaalde kenmerken met elkaar samenhangen bepaalt tot welke categorie een nieuw object is. Is het bruin en hinnikt het? Dan is het waarschijnlijk een paard. Maar is het bruin, heeft het een lange onbehaarde staart en piept het, dan is het mogelijk een veldmuisje. Het klinkt aannemelijk dat als we bepaalde eigenschappen vaker samen zien, dat het een belangrijke eigenschap wordt voor deze categorie. Wij hebben onderzocht of dit ook voor visuele categorisatie een belangrijk mechanisme is. Dit hebben wij onderzocht door foto's te maken van twee verschillende knuffels en deze te bewerken zodat we 8 plaatjes kregen die langzaam in elkaar overliepen.

De 8 plaatjes van het spectrum

We lieten alle baby's van 10 maanden deze 8 plaatjes van het spectrum zien, maar sommige kinderen kregen vooral de eindpunten te zien (nummers 2 en 7; en weinig plaatjes uit het midden) terwijl andere kinderen juist vooral plaatjes uit het midden te zien kregen (nummers 4-5; en weinig plaatjes van de hele smalle knuffel of juist de hele brede knuffel). Uit ons onderzoek van vorig jaar wisten we al dat baby's vervolgens meer moeite hebben met het uit elkaar houden van plaatjes 3 en 6, als ze vooral de midpunten gezien hadden. Deze baby's hadden alle plaatjes geconceptualiseerd tot één grote categorie van groene knuffels. De andere groep had het verschil wel door, waarschijnlijk omdat zij het spectrum hadden onderverdeeld in twee aparte categorieën.

Een andere manier van testen is om te kijken of baby's ook een andere voorkeur hebben. Omdat baby's langer kijken naar iets wat nieuw is, en vooral naar iets wat buiten hun net-geleerde categorie valt, lieten we ze in dit onderzoek 2 plaatjes naast elkaar zien, één plaatje die bij het midden van het spectrum hoorde, en één die op de rand van het spectrum zat. Zouden de baby's nu langer kijken naar het relatief nieuwere plaatje, afhankelijk van welke plaatjes ze nu al het meest gezien hadden? Alle baby's keken gemiddeld echter even lang naar alle plaatjes in de test, en hadden dus geen voorkeur. Ook na het kijken van 5 minuten Pingu bleek er nog steeds geen voorkeur te verschijnen. Het lijkt er dus op dat baby's wel gebruik maken van de samenhang van sommige kenmerken om zo een onderscheid te maken tussen nieuwe exemplaren, maar dat ze dit niet gebruiken om vervolgens deze nieuwe exemplaren te integreren binnen al bestaande categorieën.

Behalve onderzoek naar baby's wordt er inmiddels ook onderzoek gedaan naar peuters!

NEMO Niet alleen bij ons, maar ook in NEMO hebben we een lab op de vloer van de eerste verdieping. Bezoekers worden uitgenodigd om mee te doen met het onderzoek. Soms zijn het peuters en kleuters zoals bij het onderzoek hierna beschreven, maar het kunnen ook 12-jarigen en volwassenen zijn. We blijven immers ons hele leven lang leren en het is fascinerend en belangrijk om te onderzoeken hoe we het leren zo leuk mogelijk kunnen maken. Zie ook <http://www.e-nemo.nl/nl/bezoek/activiteiten/nemo-research-development/>.

Ook onderzoek gedaan bij NEMO!

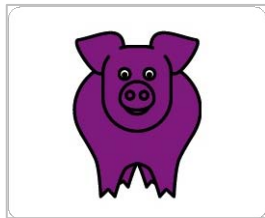
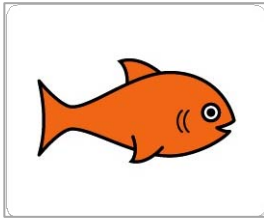
Onderzoek: Peuters leren van feedback

Josanne van den Hoek, Mandy Lubbers & Maartje Raijmakers

Kleine baby's worden groot! Veel ouders die al eerder waren langsgesproken met hun baby'tje kwamen nu nog eens meedoen bij ons peuteronderzoek, onder leiding van Maartje Raijmakers. We willen de ouders en kinderen die met ons onderzoekje hebben meegedaan heel erg bedanken! Wij onderzochten het leren van feedback bij peuters voor flexibel denken en de vaardigheden die hiermee te maken hebben: het vermogen om iets níet te doen en het werkgeheugen.

Tijdens het onderzoekje deden de peuters spelletjes op de computer en twee fysieke taakjes. Een van de taakjes was het sorteren van kaartjes op vorm of op kleur. Eerst leerden we kinderen de ene regel (bijvoorbeeld op kleur), en vervolgens veranderden we de regel (en nu op vorm).

Het blijkt dat kinderen onder de vier jaar grote moeite hebben met het toepassen van de nieuwe regel (ook al denken ze van niet). We keken wat het effect was van feedback door ofwel gewoon de sorteeregels te vertellen en géén feedback te geven, ofwel níet de regel te vertellen, maar te kijken of de peuters de regel zelf konden achterhalen door steeds te vertellen wanneer ze goed sorteerden en wanneer niet.

Op welke stapel zou nou een paarse vis moeten? En een oranje varken?

Verder gaan we onderzoeken of kinderen die op bovenstaande taakje al goed presteren, ook goed presteren op andere taakjes. Zo kijken we hoe goed peuters zijn in het onderdrukken van wat ze al weten. Dit is een lastig taakje: op een scherm verschijnt dan een wit en een groen vlakje, maar als de testleider gras zei moesten de kinderen het witte vlakje aanwijzen en als er sneeuw werd gezegd het groene vlakje. Dit was heel grappig om te doen; de kindjes vonden het wel erg gek!

Om het werkgeheugen te onderzoeken hadden we een testje waarbij de kindjes steeds blokjes moesten aantikken in dezelfde volgorde als de testleider. Gewoon nadoen dus! Hoe beter het ging, hoe meer blokjes erbij kwamen. Op deze manier kun je testen hoe lang peuters informatie in gedachten kunnen houden en gelijk met deze informatie kunnen werken.

Op het moment weten we nog niet wat onze resultaten zijn; daarvoor moeten we nog veel meer peuters bij ons op het lab zien. Misschien tot ziens?

Nieuwe Medewerker: Pralle Kriengwatana

Pralle toen ze nog klein was, met daarnaast een jonge zebrafinch

Pralle heeft eerder onderzoek gedaan naar de individuele verschillen in hoe zebrafinchjes patronen herkennen in hun gezang. Bij ons op het babylab gaat ze nu onderzoeken naar de overeenkomsten tussen baby's en zebrafinchjes in hun vermogen om klanken te leren. Maken ze soortgelijke ontwikkelingen door voordat ze iets onder de knie hebben? Dit onderzoek voert ze uit samen met Maartje Raijmakers & Paul Boersma, Karlijn Blommers en Dani Yahiaoui.

Nieuwe medewerkers:

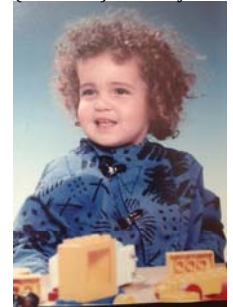
Daan van Renswoude & Dani Yahiaoui

Daan van Renswoude gaat zich in zijn onderzoek richten op hoe baby's plaatjes bekijken waarop veel te zien valt. Waar kijken de baby's eerst naar? Hoe verloopt hun blik? En is dat voor alle baby's hetzelfde? Om dit te bestuderen zal Daan eerst naar eerder verzamelde data kijken, maar zal hij ook assisteren met andere onderzoekjes.

Dani Yahiaoui zal tijdens haar stage verder werken met Pralle. Ze hoopt in kaart te brengen welke strategieën baby's kunnen toepassen bij het leren van klanken.

Daan (boven) en Dani (beneden) als baby's

Nieuw Onderzoek op het Babylab

In het komende jaar hopen we veel van de bovenstaande onderzoekjes af te ronden. Ook willen we vanaf januari beginnen met een aantal nieuwe studies. Hier volgt alvast een voorproefje.

- Evin Aktar wil gaan onderzoeken hoezeer ervaring bijdraagt aan het herkennen van gezichten. Aangenomen wordt dat ervaring pas een rol begint te spelen vanaf zes maanden; dan kunnen ze snel mensengezichten herkennen. Dit proces verloopt nogal langzaam bij jongere baby's. Gedacht wordt echter dat de jongere baby's misschien wel beter zijn in verschillen te ontdekken tussen gezichten die ze nooit eerder gezien hebben, zoals die van apen. Klopt dit?
- Woordleren is erg moeilijk. Caroline wil samen met Karlijn Blommers, Sascha Couvee en Paul Boersma onderzoeken of baby's tussen 9 en 12 maanden makkelijker woorden leren van hun moeder dan van een vreemde.
- Pralle Kriengwatana gaat samen met Dani onderzoeken naar de overeenkomsten tussen jongere en oudere baby's in hoe ze klanken van elkaar leren te onderscheiden.
- Ook Maartje Raijmakers gaat verder in haar zoektocht naar hoe we leren bij peuters kunnen stimuleren.

Omdat baby's al snel groot worden, zijn we doorlopend op zoek naar nieuwe baby's. Mocht u nog iemand kennen, verwijst deze dan door naar onze site www.hoelerenbabies.nl of mail naar hoelerenbabies@gmail.com.

Hartelijk dank voor al uw betrokkenheid!